

DE CLUB VAN ZEVEN

Titel oorspronkelijke uitgave:
Well Done, Secret Seven
Eerste originele uitgave: 1951 / herziene editie: 2018

Tekst en illustraties: © 2018 Hodder & Stoughton Limited
Illustraties: Tony Ross

The Secret Seven®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature are registered trademarks of Hodder & Stoughton Limited. No trademark or copyrighted material may be reproduced without the express written permission of the trademark and copyright owner. The moral right of the author has been asserted.

Deze uitgave:
De Club van Zeven. Goed gedaan!
Opnieuw vertaald door: Jolien Savalle
Vormgeving Nederlandse uitgave: Sandra Kok

© 2024 Infodok/Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

ISBN 978 90 02 27854 9
D/2024/0034/21
NUR 283

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Enid Blyton®

DE CLUB VAN ZEVEN

GOED GEDAAN!

Illustraties: Tony Ross
Vertaling: Jolien Savalle

INHOUD

1.	DE CLUB VAN ZEVEN KOMT BIJ ELKAAR	11
2.	EEN GEWELDIG IDEE	16
3.	DE GROTE BOOM	21
4.	DE BOOMHUT MAKEN	26
5.	DIKKE PRET	31
6.	DE VOLGENDE OCHTEND	40
7.	HET WINDERIGE WOUD IN DE NACHT	45
8.	IEMAND IN DE BOOMHUT	51
9.	NOG EEN VERGADERING	56
10.	JEFF PROBEERT HET ZICH TE HERINNEREN	61
11.	PRATEN EN PLANNEN MAKEN	66
12.	EMMA LAAN	71
13.	EEN NARE SCHOK	77
14.	GEORGE HEEFT EEN IDEE	82
15.	DE RODE MUS	87
16.	EN NU MKX	93
17.	STRIKT GEHEIM	98
18.	EEN SPANNEND EINDE	103

HOOFDSTUK 1

DE CLUB VAN ZEVEN KOMT BIJ ELKAAR

‘Waar is mijn embleem? Waar is mijn embleem?’ vroeg Janet. ‘Ik weet zeker dat ik het in deze la heb gelegd.’ Er vloog van alles uit de la: zakdoeken, sokken, linten ...

‘Janet!’ riep mam boos. ‘Kijk uit wat je doet, ik heb die la net vanmorgen opgeruimd. Wat zoek je, je Club van Zeven-embleem?’

‘Ja! Er is straks een vergadering en ik kan daar niet naartoe zonder mijn embleem’, zei Janet. ‘Peter laat me echt de schuur niet in, dat weet ik zeker. Hij is ontzettend streng als het om die dingen gaat.’ En weer regende het zakdoeken.

‘Hm, nu vind je dat ding zeker niet meer in die la’, zei mam, en ze bukte zich om een kleine button met C7 erop op te rapen. ‘Je hebt het samen met de zakdoeken uit de la gegooid, gekkie!’

‘O, geef, geef, mam!’ riep Janet. Maar dat deed haar moeder niet.

‘Nee. Je raapt eerst al die spullen op en ruimt ze op in de la’, zei ze.

‘Maar de Club van Zeven komt over vijf minuten bij elkaar!’ riep Janet. ‘Peter is al in onze schuur.’

‘Dan zou jij weleens te laat kunnen komen’, zei haar moeder, en ze liep met de button de kamer uit. Janet kreunde. Ze raapte alles op en stopte het snel en zo netjes mogelijk terug in de la. Toen racete ze naar beneden.

‘Klaar, mam, en ik *beloof* dat ik alles na de vergadering nog beter zal opruimen, echt.’

Mam lachte. Ze gaf de button aan Janet.

‘Hier. Jij en je Club van Zeven-vergaderingen! Ik begrijp niet hoe jullie het uithouden in die benauwde schuur met dit warme weer! *Moeten* de deur en het raam altijd helemaal dicht?’

‘Jazeker’, antwoordde Janet, terwijl ze trots de button opspeldde. ‘Het is een *heel* geheim genootschap en er mag niemand onze vergaderingen afluisteren. Niet dat er de laatste tijd veel gebeurd is. We hebben echt iets nodig om ons op te fleuren ... een avontuur zoals het vorige.’

‘Neem de koektrommel maar mee’, zei mam. ‘En je mag een fles limonade pakken. Kijk, Snuffel komt je al halen!’

De mooie, goudkleurige spaniël kwam de kamer binnen draven.

‘Woef’, zei hij tegen Janet. ‘Woef!’

‘Ja, ja, ik weet dat ik te laat ben’, zei Janet, en ze gaf hem

een aai. 'Ik neem aan dat Peter je heeft gestuurd om me op te halen. Kom maar mee. Bedankt voor de koekjes en de limonade, mam.'

Ze liep het tuinpad af, met de koektrommel en de fles limonade in haar armen. Toen ze vlak bij de schuur was, hoorde ze stemmen. Het klonk alsof de andere zes er al waren!

Janet bonkte op de deur en Snuffel wierp zich er ook tegenaan.

'Wachtwoord!' riepen zes stemmen.

'Avontuur!' riep Janet terug, het wachtwoord voor die week. Niemand mocht een vergadering bijwonen zonder eerst het wachtwoord gezegd te hebben.

De deur vloog open en Peter, de broer van Janet, stond daar te fronsen.

'Is het echt nodig om het wachtwoord zo hard te roepen?' vroeg hij.

'Sorry', zei Janet. 'Jullie schreeuwden allemaal naar mij, dus ik schreeuwde gewoon terug. Maar goed, er is toch niemand die het hoort. Hier, ik heb koekjes en een fles limonade meegenomen.'

Peter had zijn zus tien minuten daarvoor nog als een gek naar haar embleem zien zoeken, dus hij checkte even of ze het wel droeg. Daar was het, netjes op haar jurk gespeld.

Janet liep de schuur in. Peter sloot de deur en deed hem op slot. Het raam was ook dicht. De bloedhete zomerzon stroomde door het ene raam naar binnen en Janet blies hard uit, haar wangen bol.

‘Pff, het is hier bloedheet! Ik denk dat ik smelt.’

‘We smelten *allemaal*’, zei Pam. ‘Ik vind dit een stomme plek voor onze wekelijkse vergaderingen als het zo warm is. Waarom kunnen we niet ergens in het bos verzamelen, in de schaduw van een boom?’

‘Nee’, zei Jack meteen. ‘Mijn zus Susie zou daar zomaar kunnen rondhangen; we zouden geen geheime club meer zijn.’

‘Maar kunnen we niet een koele en verborgen plek bedenken, waar niemand ons zou vinden?’ zei Colin. ‘Ik heb bijvoorbeeld een schuilplaats in mijn tuin waar niemand me ooit vindt, en die is zo koel en zo verborgen als maar kan.’

‘Waar dan?’ vroeg Jack.

‘In een boom’, zei Colin. ‘Wij hebben een grote boom met brede takken, en ik heb ongeveer halverwege de boom wat kussens neergelegd, en een doos om dingen in te bewaren. Het is er koel en luchtig, en de takken dansen in de wind. En je hebt ook heel goed zicht rondom. Ik kan altijd zien of er iemand naar me op zoek is!’

Ze luisterden allemaal zwijgend naar zijn verhaal. Toen

DE CLUB VAN ZEVEN KOMT BIJ ELKAAR

keken ze elkaar met glinsterende ogen aan.

‘Geweldig idee!’ zei Peter. ‘Laten wij dat ook doen! Een boomhut waar we samen kunnen komen zonder dat iemand het weet! Laten we dat doen!’